

Kommunikation är alltid vanskligt.

Eller så här: Du ger ju ut så mycket av
dig själv. Ditt uttryck är helt ärligt: Det
ser jag.

Vad ska jag ge dig tillbaka?
Annat än några jämna ord.

707 skriver så här: Ömheter, skriver jag
eller tvekan.

Du skriver om rädsla och ensamhet,
sårbarhet, skuld och tillkortskommenden,
om jag kanske ser det i dina bilder.

Men.

Mer ömhet därinne.

Mörkret tillhör allt elände som finns,
om när det lögrar sig då tillhör det bara
en själ. Man är ensam med det.

Och så tiker jag igen...

Och inser att ömheter, om kärleken,
vänder mörkret åt ett annat håll
- då säger mörkret; vi ligger här nu,
och vi är tillsammans.

Varmt

ANDERS PAULRUB